

reikt, kan hij òf zelf òf door tusschenkomst van den patiënt of van wien ook aan het bankbestuur berichten, dat een ongeval heeft plaats gehad en niet werd aangegeven. Het gebeurt ook, dat in dergelijke gevallen de werkgever den dokter en apotheker betaling aanbiedt volgens het tarief der R.V.B.; in dat geval heeft de dokter (tenzij hij de gedane aanbieding mocht wantrouwen) geen reden, om zich verder met de zaak te bemoeien. Maakt hij de zaak bij de bank aanhangig, dan wordt zij ambtshalve onderzocht en treedt de heele gang van zaken in, evenals na aangifte door den werkgever.

Een collega doet mij nu nog een paar vragen, o. a. over de verhouding tegenover een fondspatiënt, wien een ongeval overkwam, dat niet werd aangegeven. Daarom trent staat voorop, dat de ziekenfondsregeling en de ongevallenwetgeving twee geheel zelfstandige terreinen zijn, elk met zijn eigen rechten en verplichtingen, die over en weer elkander niet kunnen opheffen. Een dokter zal nooit kunnen weigeren zijn fondspatiënt *te behandelen*, op grond van verhoudingen, uit de bepalingen der ongevallenwet voortvloeiende; hij is dat eenvoudig verplicht als fondsgeneesheer en hij kan evenmin van getroffene of werkgever betaling eischen; de R.V.B. heeft wel de verplichting tot betaling, ook al is de getroffene fondspatiënt, maar niemand anders is daartoe verplicht. En is getroffene geen fondspatiënt, dan staat hij tegenover den dokter als particulier. De werkgever zal niet tot betaling verplicht zijn, indien niet *hij* de hulp van den dokter voor den getroffene heeft ingeroepen: de patiënt zelf zou dus moeten betalen, maar zijn belang, zoowel als dat van den dokter, zal dan wel eischen te zorgen, dat de zaak bij de bank bekend worde. De vraag, of ook in zulk een geval de bank zal betalen, indien na onderzoek het geval blijkt niet hiervoor in de termen te vallen, durf ik niet te beantwoorden. In de wel-aangegeven gevallen geschiedt dit (behoudens eenige bijzondere bepalingen) voor de behandeling tot op den dag, waarop aan den dokter bericht werd, dat het geval niet in de termen der wet valt. In zulk een geval is hiertoe aanleiding, omdat de dokter, *door de aangifte van den werkgever*, voorloopig reden had te verwachten, dat hij voor rekening der bank behandelen mocht (de dokter *weigere* de drie hem gestelde vragen te beantwoorden, voordat de voorzijde van het formulier door den werkgever werd ingevuld). Het is duidelijk, dat die aanleiding er dus niet is, wanneer de aangifte niet van den werkgever uitgaat; de dokter zou anders zelf, door de aangifte te bevorderen, zich een aanspraak op de bank kunnen scheppen.

's-Gravenhage,
17 April 1916.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS,
Contr. geneesk. der R.V.B.

BRIEFWISSELING.

DONDERS-GEDENKTEEKEN.

Bij den secretaris der afdeling Rotterdam en omstreken onzer Maatschappij kwamen nog de volgende bijdragen in voor het DONDERS-gedenkteeken: L. M. de Buy Wenniger *f* 5.—. A. van Rossem *f* 2.50.

Redactie.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Pokken en waterpokken.** In het Institut für Infektionskrankheiten „ROBERT KOCH” wordt een onderzoek ingesteld naar de waarde der methode ter